

Дѣдовия разказъ.

ванчо заболѣлъ. Прѣмѣсти-ли го въ отдѣлна стая и останалитѣ дѣца не пушали при него. По това врѣме дѣцата твърдѣ често се събирали въ дѣдовата стая. Една вечеръ, когато всички се били събрали, почнали да молятъ дѣда си да имъ разправи нѣкоя приказка.

Дѣдото си поправилъ очилата, мило погледналъ внучетата си и като оставилъ книгата, казалъ:

— Ще ви разкажа, дѣца, какъ една нощъ ходихъ въ Япония и се върнахъ. Това прилича много на приказка.

Дѣцата наобиколили дѣда си и внимателно заслушали.

— Тогава азъ бѣхъ малко дѣте. Имахъ си много играчки, а отъ всичкитѣ най-много обичахъ три: пѣстро облѣчения японецъ Ну-Жи-Вѣй, който сѣдеше съ подвити крака и тихо си клатеше главата. Менѣ много ми се харесваше това бавно поклатване и азъ често му се любувахъ, като правѣхъ главата му да се движи напредъ и назадъ. Азъ имахъ и голѣмо конче — Враню. То стоеше на дървена основа и бѣше осѣдлано. Имахъ още и едно голѣмо хвърчило, което се издигаше високо, когато имаше вѣтръ и даже ме подръпваше нагорѣ. У мене имаше и други играчки, но много обичахъ да ги развалямъ и затова съ повечето отъ тѣхъ не играехъ. Японеца, коня и хвърчилото най-дълго упазихъ, но и тѣ не избѣгнаха общата участъ.